

עורכת הדין ואישה העסקים

נישאו ♦ שניהם בשניה, דליה רבין, 37, עורכת דין, בתו הבכורה של שרהביטחון יצחק רבין ואם לשניים (מנישואיה הראשונים לאלוף-מישנה בצדה'ל) ואבי פילוסוף, 40, איש עסקים, לשעבר מנכ"ל חברת עלית, מבכירי התאחדות התעשיינים ואב לבת מנישואיו הראשונים.

ראש המועצה ומועמד לכנסת

נתמנה ♦ כקונסול הכללי של ישראל באטלנטה, בירת מדינת ג'ורג'יה שבדרום ארצות-הברית, מוחמד מסראווה, 42, הלאיהודי השלישי שנתמנה אי פעם לתפקיד כשרות הרוץ (קרמו לו וירדאן עטשי, כיום ח"כ שניו, כקונסול בנייריורק ואלוף-מישנה אסד אסר, חבר מישלחת ישראל לאר"ם), מסראווה, אב לשלושה בנים (ששכל את בתו הקטנה לפני שנים אחדות, עת נדרסה למוות ברחובות כפרו), הוא יליד הכפר קרע שבואדי עארה, עורך-דין במקצועו, ששימש פעמים כראש המועצה המקומית, לפני שפנה לפוליטיקה והיה מועמד מט' 6 ברשימת עזר וייצמן (יחד) לכנסת האחרונה.

מותו של הניצול היחיד

נפטר ♦ בגיל 48, יצחק אלעל, 37 שנים אחר שהיה הניצול היחיד בהתנסקות מטוס, רומית לאוסלו. היה זה מטוס שהוביל 29 ילדים מתוניסיה להגרא בנורווגיה בטרם עלותם ארצה ואלעל, שהפך בעל-כורחו לכוכבית שורת כסתיו 1949, דחה את הצעתו של מלך נורווגיה לאמצו, עלה ארצה, היה לחקלאי במושב ינוב שבשרון, נשא אשה והוליד שישה ילדים.

גם נערים וגם קשישות

נפטרה ♦ בגיל 86, חנה (גח) נהלה' (נהלה), מראשונות שחקניות תיאטרון הבימה, שבו הופיעה כמעט 50 שנים רצופות (1918-1965) כעשרות תפקידים, רבים מהם תפקידי נערים (בהדיבוק ובעלי כינור), אבל גם בתפקידי קשישות (בכובע הקש האיטלקי). הנדלר, ילידת רוסיה וגרושתו של בימאי ושחקן הבימה המנוח צבי פרידלנר, היתה אמה של השחקנית דליה פרידלנר.

החום בוטל, החייכנית נפטרה

נפטרה ♦ במוסיון הימי של שטוקהולם, בירת שוודיה, מקור, בגיל 65, סמילי (החייכנית), התמסחה הקשישה ביותר כגנייהחיות בעולם. סמילי, ילידת ארצות-הברית, מתה כתוצאה מהתקררות, בעיקבות החלטת הנהלת המוסיון לחסוך בחשמל ולהרדי את מידת החום בכריכתה הפרטית של סמילי בחמש מעלות (מז' 27 ל-22).

משרה שאוישה לפני 14 שנים על-ידי מי שמשמש כיום כשר התני"רות והמישפטים, אברהם שריר.

התנועה חוזרת לבלגראד

לפני סחוט מחדש, צילצל הטל-פון בבית. על הקו היה הבימאי דושאן מאקאבייב (סרט מתוק), שהרדיע לי בקול נרגש ובהתלהבות הילדו תית האופיינית לו, שאסור לנו (לי ול-אישי, דן) לסרב להזמנה: אנתנו חייבים לבוא לפסטיבל הסרטים בבלגראד. ראשית, הוא בכבודו ובעצמו, שרק לא מזמן היה אישיות מאוד בלתי-רצויה במולדתו, נמנה עם הוועדה שבהרה ברפרטואר שיוצג שם. שנית, אסור לנו להחמיץ את הצגת הבכורה של סרטו W.R. מיסתרי האורגניזם, שהיה אד סור בארצו במשך 16 שנים.

אבני מרה מעפר המולדת

כל זאת הגענו לכתובת הלא-נכונה. אינטרקונטיננטל, המפואר במלונות בלגראד, סירב לאכלס את הפסטיבל במחיר מוזל (ממש כמו בכל ארץ קפיטליסטית נורמאלית) ואנחנו

ואם אלה אינן סיבות מספיקות, אז ביום האחרון יוצג שואה, בפעם הראשונה בחלק זה של העולם. ולא רק יוצג שם, כי אם ילווה במיפגש עם אישים שאין להפרידם מן הנושא: קלוד לנצמן, אלי ויזל ושימעון ויזנטל.

מצאנו רכבנו למלון שאין להאשימו בנחיות מוגזמות. גורלה של מרי ריבייר כוכבת קיץ, היה גרוע יותר: מטוסה לא הצליח לנחות, בגלל הערפל. בלב צמא לפנים מוכרות חיפשנו אחרי מרחצונו הראשי בסאווה סנטר, מרכז הקונגרסים המודרני, שממדינו מנסים לכפר על צורתו המתנכרת (רוב

תוח, הרופאים מחכים. אך הפסטיבל אינו יכול לחכות, לאולם הגדול שיש בו 3700 מקומות, נקבצו חמש פעמים בכל יום (הפסטיבל נמשך שמונה ימים) 3700 אנשים, שקנו כרטיסים במחיר מלא. קצת פחות מדולר — כמחירה של הצגת קולנוע בעיר. הם נהרו הנה מכל פינה יוגוסלאוית אפשרית, לראות קולנוע.

תחנת הגבול

אחרי 12 שנים של איסור, ראש המישלחת הסובייטית

מרי ריבייר לא יכלה להמריא

אם וולאנר ג'ופה (המשימה) מנבא שהקולנוע יצנח את הטלוויזיה מפני שהינו חוויה של חלוקת חלומי של היחיד עם עוד מיליון בני-אדם אחרים, בעת ובעונה אחת, הנה, בבלגראד מתגשם חזונו.

מרכזי הקונגרסים בעולם מוזכרים בונקרים משוכללים, ואז נפלה על ראשנו החדשה העצובה ביותר: דושאן מאקאבייב הובהל לטיפול נמרץ. ההשערה: אבנים בכיס המרה. הקצב — דלקת שאינה מאפשרת נד

עדנה פינרו היתה בפסטיבל סרטים מסוג אחר: בבלגראד הקומוניסטית, שבה המין מותר שוב, וגם השואה מוצגת

220 אלף בני-אדם בקור המקפיא עזבו את בתיהם המחוממים ואת הקופי סה הקטנה (שדרך אגב, הציגה בשבוע אחר 18 סרטים עלילתיים לא מצוי נזרים), כדי לחזות במיבחר סרטים חישיים, שרק אחרי הפסטיבל הזה יוצגו בהצגה מיסחרית מסודרת ביוגוסלאוויה.

הוצגו כאן פניני השנה האחרונה — אהבה בפירנצה, גינג'ר ופרד, המיסימה, בעיקבות הכרך, וגם סיד וונסי וקיץ — סרטים שלפני שנה שנתיים לא היתה מאשרת אותם להצגה ביוגוסלאוויה שום ועדת-רפרטואר; אולי לא היתה מוצאת לנכון אפילו לתרץ מדוע, או שהיתה מצהירה ש"אי כותם של הסרטים לא מספקת". אבל השנה — גם סרטים דקדנטיים כמו קטיפה כחולה ושטן הבשרים נר כחים כאן.

אבל לקהל היו צפויים כמה חוויות קשות לעיכול. אחת הגדולות שבהן: סרטו של דושאן מאקאבייב W.R. מיסתרי האורגניזם. ירדיו של מאקאבייב יודעים מה עבר עליו ב-16 השנים בגלות ויש הלווחשים שאבני כיסה-המרה שלו נוצרו מעפר ששפכה עליו מולדתו. כשעשה מאקאבייב את הסרט הזה, נחשב למוקי צה מחמת מיאוס, לאנרכיסט ולאוייב הציבור מט' 1. הוא לא יכול היה לעבוד במולדתו, והתחיל נודד בעולם, חסר-מנוחה, עקור שורשים.

במונטנגרו ביטא את תיסכולו הנציחי של המהגר. קוקה קולה קיד כבר היתה פשרה מרחיקת לכת בנושא שתמיד העסיק אותו — שטיפת-מוח של תרבות חרשה, המנסה לגרש תרבות קיימת.

W.R. שניסה, בשעתו, כשפה קולי-נועית מהפכנית של ממש, לעמת את (המשך בעמוד 36)